

ΜΠΟΥΝΤΕΓΙΟΒΙΤΣΕ – ΤΣΕΧΙΑ – ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2024

9.8.2024 Η αναχώρησή μας για το Μπουντεγιόβιτσε είναι προγραμματισμένη για τις 11 π.μ., αλλά δέχομαι τόσα πολλά τηλεφωνήματα για τα γενέθλιά μου που καθυστερούμε λίγο. Καλά, ένας αποδεκτός λόγος για την καθυστέρηση, εκτός αυτού είναι μόνο λίγα λεπτά. Η Έστερ και ο Χέλμουτ έχουν φύγει νωρίτερα, είμαστε σε επαφή μέσω του Google Maps. Η διαδρομή για το Μπουντεγιόβιτσε διαρκεί κάτι λιγότερο από 3 ώρες, και επειδή η Έστερ και ο Χέλμουτ καθυστερούν στη Βάιτρα λόγω μιας τεράστιας σούπας, φτάνουμε πρώτοι στον προορισμό μας. Αφού φτάσουν και αυτοί και έχουμε όλοι τακτοποιηθεί στο ξενοδοχείο Cerne Veze, πάμε στην αγαπημένη μας μπυραρία, τη Solnice, και πίνουμε ένα ποτό καλωσορίσματος. Μερικές μπίρες, για την ακρίβεια, τσεχική «τυροκαυτερή», πατέ συκωτιού και ψωμί.

Το βράδυ τρώμε στο Nase farma, το εστιατόριο του ξενοδοχείου μας, όπου πίνουμε μερικές ακόμη μπίρες και απολαμβάνουμε το νόστιμο γεύμα. Η Έστερ παίρνει ένα γιγαντιαίο χοιρινό κότσι με όλα τα συνοδευτικά του κόσμου. Δεν καταφέρνει να φάει όλο το γουρούνι, γι' αυτό της το κάνουν πακέτο για να το πάρει μαζί της στη Βιέννη.

Χρειαζόμαστε λίγη άσκηση, γι' αυτό περπατάμε μέχρι την κεντρική πλατεία και καθόμαστε σε ένα μπαρ, όπου ο Χέλμουτ μας διηγείται επεισόδια απ' τη ζωή του. Για παράδειγμα, καλεί πάντα την αστυνομία όταν βλέπει ότι κάποιος παρκάρει παράνομα «εδώ και πολύ καιρό» μπροστά απ' το σπίτι του. Παράξενος...

Hallo, 193, Naderer hier, Ver
Naderer, tatütatü!
Da draußen steht scho länger
a Falschparkler!
Tatü! Eins, zwei, drei,
Polizei!

« Εμπρός, εμπρός, 100, Δότης, Κατα Δότης εδώ!

Απέναντι κάποιος παρκάρει παράνομα εδώ και πολύ καιρό! Ένα δύο τρία, αστυνομία!»

Απολαμβάνουμε τη θέα της κεντρικής πλατείας, το καμπανάκι που χτυπάει από το δημαρχείο, τη διασκεδαστική ανταλλαγή αληθινών και φανταστικών ιστοριών, είμαστε ΠΟΛΥ ικανοποιημένοι με αυτή την επιτυχημένη μέρα!

10.8. Πάμε βόλτα στην πόλη και αποφασίζουμε να ανέβουμε στον Μαύρο Πύργο. Βλέποντας τα σκαλοπάτια, όμως, η Έστερ και εγώ εγκαταλείπουμε αμέσως αυτό το σχέδιο και καθόμαστε για μια λεμονάδα στον κήπο του ξενοδοχείου Znom. Αργότερα, ο Χέλμουτ και ο Γιώργος μας περιγράφουν την ανάβαση και κυρίως την κατάβαση και συγχαίρουμε η μια την άλλη για την απόφασή μας!

Θαυμάζουμε χαλαρά τη θέα από εκεί ψηλά στις φωτογραφίες που τράβηξαν οι ήρωές μας.

Περπατάμε κατά μήκος του ποταμού Μαλτς, στον οποίο δεν ταξιδεύουν σήμερα πλοία. Αντίθετα, αρκετοί κολυμβητές διασχίζουν αυτή την καφέ σούπα... Μάλλον προσπαθούν να ανταγωνιστούν τον Σηκουάνα.

Η Έστερ αγοράζει ένα μπουκάλι Merlot για τη βραδινή καλοπέραση στη βεράντα μας. Δεν πιστεύει ότι είναι καλό, είναι πολύ φτηνό, γι' αυτό. Αλλά ένα πιο ακριβό θα κόστιζε και πάλι πάρα πολύ... Έτσι θα πρέπει να πιούμε αυτό το άγευστο ποτό, τέλος πάντων...

Πάμε στη ζυθοποιία Budvar, όπου το απόγευμα πραγματοποιείται ξενάγηση στα γερμανικά. Όλοι παίρνουμε έκπτωση συνταξιούχων, ακόμα και η Έστερ, την οποία πιστεύουν αμέσως ότι είναι ήδη 65 ετών, παρόλο που είναι μόνο 60 χρονών. Αυτό θα με ενοχλούσε κάπως, νομίζω... Μας δίνουν γιλέκα υψηλής ορατότητας και η ξενάγηση αρχίζει.

Ένα συμπαθητικό αγοροκόριτσο που είναι στρατιωτική φοιτήτρια, μας εξηγεί όλα όσα πρέπει να γνωρίζουμε για το ζυθοποιείο σε τέλεια, χωρίς προφορά γερμανικά. Μας εντυπωσιάζει ιδιαίτερα το γεγονός ότι το ζυθοποιείο αντλεί το νερό του από αρτεσιανά πηγάδια βάθους 300 μέτρων. Κρυστάλλινο, μαλακό νερό, κληρονομιά μιας λίμνης από την εποχή των παγετώνων, που δίνει στην μύρα την ξεχωριστή της γεύση, μας εξηγεί με ενθουσιασμό. Κάποιος τη ρωτάει: «Μέχρι πότε;», και απαντάει χαμογελώντας: «Κανείς δεν ξέρει».

Ανεβαίνουμε σε ένα χώρο από όπου μπορούμε να θαυμάσουμε τους επιβλητικούς καζάνες ζυθοποίησης και να «απολαύσουμε» την εξαιρετική, θαμπή ζέστη. Σύντομα όμως θα δροριστούμε, και πόσο...

Τώρα μας οδηγούν στην αποθήκη, όπου μας επιτρέπουν να κάνουμε μια δοκιμή μπύρας. Αυτό ακούγεται ωραίο, αλλά... έχει 2 βαθμούς εκεί κάτω και η δοκιμή διαρκεί 10 λεπτά... Όλοι γκρινιάζουμε λίγο, αλλά προφανώς εγώ κάνω ιδιαίτερα παγωμένη εντύπωση, γιατί ένας ψηλός, συμπαθητικός νεαρός Τσέχος μου προσφέρει το μπουφάν του, δεν κρυώνει, καθησυχάζει τις πολύ μισόκαρδες διαμαρτυρίες μου. Συγκινούμαι... Η έκφραση του προσώπου του Χέλμουτ είναι σχεδόν αδύνατο να περιγραφεται με λόγια. Αλλά προσπαθώ: οι άκρες του στόματός του εγκαταλείπουν το πρόσωπό του προς τα γόνατά του. Ένα μείγμα από «Θέλω να βγω έξω!», «Δεν με αφήνουν να βγω έξω!», «Αχ, πόσο κρυώνω!», «Αύριο θα είμαι κρυωμένος!», «Πνευμονία!», «Αναπηρία!», «Σίγουρος θάνατος!», «Το τέλος πλησιάζει!», «Γιατί η Μπάρμπαρα πήρε μπουφάν και εγώ όχι;», «Κακία!»

Στην επιστροφή στην πόλη, ξαφνικά ακούμε σειρήνες της αστυνομίας και ο Χέλμουτ σταματά. Μήπως κατήγγειλε άλλη μια παράβαση στάθμευσης; Η Έστερ λέει: «Όχι, απλώς είναι περίεργος και θέλει να μάθει τι συνέβη».

Πηγαίνουμε στο εστιατόριο Solnice, όπου τρώμε καλά, πίνουμε υπέροχα ελαφριά μπύρα και φυσικά λέμε πάλι ανέκδοτα. Ρωτάω την Έστερ αν δεν αισθάνεται άσχημα που πίστεψαν τα 65 της.

«Αν αυτό σημαίνει ότι μπορώ να γλιτώσω κάποια έξοδα», είναι η αφοπλιστικά ειλικρινής απάντησή της.

Καθόμαστε στη βεράντα μας για να πιούμε το κακό Merlot. Το κρασί έχει υπέροχη γεύση και ο Χέλμουτ μαλώνει την Έστερ. « Αν το κρασί δεν είναι ακριβό, μπορεί να είναι καλό», ανακοινώνει αυστηρά και πάει για ύπνο. Εμείς έχουμε το υπεύθυνο καθήκον να καταστρέψουμε το κακό κρασί. Το εκπληρώνουμε ευσυνείδητα και πάμε για ύπνο πολύ αργά... 😊

11.8. Η Έστερ και ο Χέλμουτ φεύγουν νωρίτερα από εμάς, αλλά η δική μας «λάθος» διαδρομή φαίνεται να είναι καλύτερη, γιατί φτάνουμε σπίτι νωρίτερα. Η Έστερ υποπτεύεται τον Γιώργο ότι οδήγησε σαν αγριογούρουνο. Φυσικά, πάντα το κάνει αυτό!

Μόλις φάει το βράδυ το υπόλοιπο γουρούνι που πήρε από το εστιατόριο Nase farma, είναι σίγουρο ότι θα πάθουμε λόξιγκα...

Ήταν διασκεδαστικό, ήταν όμορφο, ήταν ενδιαφέρον. Ανυπομονούμε ήδη για τις επόμενες περιπέτειές μας μαζί. 😊

Λίγες εντυπώσεις.

